

Legenda o Velkém Tojstorákovi

... příběh, který to začal.

Jak to všechno začalo?

Psal se březen 2007. Všechno to začalo jednoho večera. To jsme se sešli, abychom si společně zahráli jednu vynikající hru. Sedli jsme si a začali hrát. Najednou, uprostřed hry – v době, kdy je hra nejnapínavější, začalo blikat světlo. Vylekali jsme se. Když světlo úplně zhaslo a o tváře se nám otřel studený vítr, tak se z ničeho nic před námi objevila tajemná postava. Vypadala zvláště, ale nebylo jí vidět do tváře. Její stín připomínal Pinocchia. My všichni jsme jen seděli s otevřenou pusou a čekali, co se bude dít. Vtom promluvil. Jeho hlas byl příjemný, ale byl v něm cítit strach a zoufalství. Dověděli jsme se, že potřebuje pomoc. Následně nás pověřil velmi důležitým úkolem. Ale úkolem, který rozhodně nezvládneme sami. Proto jsme se rozhodli najít více odvážných a silných pomocníků, kteří plní jeho přání pod krycím jménem Tojstoráci. Náš hlavní nepřítel je Nuda a rozhodně jí nedovolíme, aby nás v něčem porazila. My se nedáme! Zde se začíná psát příběh.

Zatím největší záhada v historii Tojstoráků. Kdo, nebo co to bylo v okně, to nevíme dodnes a možná se ani nikdy nedovíme.

Kdy to všechno začalo?

Poprvé jsme se sešli 2.4.2007 v pět hodin odpoledne. Bylo krásné, slunečné počasí, jak má na jaře být. Sraz jsme měli před kostelem, protože jsme nevěděli, kde máme klubovnu. Přišlo nás tam třináct dětí a tři vedoucí. Chvíli jsme čekali, co se bude dít. Pak na nás někdo zavolal přes potok. Byl to nejspíše Velký Tojstorák. Rozběhli jsme se za ním, abychom ho dohnali. Ti, co měli kola, se za ním hnali i na kole, ale bohužel jsme ho nedohnali. Zmizel. Viděli jsme ho zacházet do Orlovny, ale tam jsme ho hledali marně. Prošli jsme celou budovu, ale našli jsme jen dopis, který držel plyšový Tojstorák. Dopis byl zašifrovaný a napsaný na popáleném papíře, který přišel k úrazu při boji s Nudou. Šifru Velkého Tojstoráka jsme úspěšně překonali a ve vzkazu jsme se dočetli, že se nacházíme v naší nové klubovně, kterou pro nás připravil sám Velký Tojstorák. Také jsme se dočetli, že Velký Tojstorák bohužel nemohl zůstat, protože má moc práce s Nudou. Říkal ale, že věří svým pomocníkům, kteří se o nás dobře postarají.

[Kdo byl ten tajemný muž? Byl to Velký Tojstorák? Kam zmizel? Proč nezůstal?](#)

[To jsme v tuto dobu nevěděli.](#)

Vše probíhalo dobře

V dubnu až červnu 2007 probíhaly první schůzky a akce Tojstoráků. Vše se hezky dařilo a bojovníků proti nudě přibývalo. Nijak jsme si nelámali hlavu s tím, kde je Velký Tojstorák. Byli jsme rádi za to, co je. Jenže pak se objevila následující výzva.

!!! POZOR !!!

!!! POZOR !!!

!!! POZOR !!!

Velký Tojstorák oznamuje:

Při příležitosti poslední schůzky,

dne 25.6.2007,

se koná rozlučková párty.

**Pro všechny Tojstoráky se chystá
velká hostina.**

**Zároveň budou všichni odměněni
podle zásluh.**

Sejdeme se jako vždycky na Orlovně v 17:00.

**Neváhejte a přijďte na poslední schůzku
v tomto školním roce!**

25. června 2007

Na výzvu Velkého Tojstoráka jsme si hodlali užít závěrečnou párty, kterou nám on sám osobně sliboval na plakátcích. Jak probíhala schůzka, se můžeme dočíst v kronice. Zde je úryvek:

Když jsme dorazili na schůzku, klubovna byla zamčená, Jirka nikde, Zuzka ani Liduška o ničem nevěděli. „Co se to děje?“ říkali jsme si. V pět hodin vyšel ze dveří Jirka. Vypadal jako by byl v transu. Všichni jsme zmlkli. Když Jirka promluvil, nevěděli jsme, co se děje. Mezi námi se odněkud ozvalo: „Dneska má špatnou náladu, to bude mazec... Musíme být hodní.“ Po chvilce se ale Jirka otřepal a najednou byl zase Jirkou, jak má být, veselý a usměvavý. A tak jsme mohli zase zlobit. Byli jsme zvědaví, co se děje. Jirka nám řekl, že se byl podívat v klubovně a že tam nic není, takže si musíme najít Velkého Tojstoráka a zjistit o něm něco. Kde je, proč se nikdy neukázal a další spoustu věcí. A taky to, kde máme naši slíbenou hostinu.

Pak proběhly marné pokusy přivolat Velkého Tojstoráka za námi. Vyšel až ten poslední, když jsme dělali hada. To se něco stalo s Jirkou, který najednou vykřikl divným hlasem: „Vše skončí tam, kde to začalo," a omdlel. Po jeho probuzení jsme si vzpomněli, že vše začalo u kostela, když tam s námi Velký Tojstorák poprvé hovořil. Vydali jsme se tedy tam a i tentokrát jsme ho tam potkali. Chvíli jsme debatovali a dokonce jsme z něj dostali, kde je naše hostina. Pak jsme se ho už podruhé pokusili chytit, ale ani tentokrát se nám to nepovedlo. Hostinu jsme si i tak užili.

Kdo byl opět ten tajemný muž? Byla to stejná osoba, jako na začátku roku? Kam zase zmizela? Proč s námi nezůstala? Proč se nás ta osoba tolik bojí?

Nedokázali jsme si ani tentokrát odpovědět.

TOJSTORÁCI

Pro všechny
odvážné kluky a
holky ve věku
8-15 let

Cena za celoroční
návštěvu oddílu:
300,- Kč

Tentokrát jsme se rozhodli, že Velkého
Tojstoráka chytíme!

Už mu nedáme šanci utéct!

Pokud se chceš podílet nebo přihlížet, přijď na
naši tajnou schůzi

**v pondělí 10.9.2007 v 17:00
do klubovny na Orlovně.**

Tam se dovíš vše.

Tojstoráci jsou celoroční oddíl plný her, soutěží a zábavy.

Přihlášku dostaneš na první schůzce a i s penězi nám ji doneseš na schůzku druhou.

**Nezapomeň! První schůzka je pro Velkého Tojstoráka
tajná, takže: psssssssssssssst!**

Více informací na www.tojstoraci.tym.cz
nebo na tel. č. 775921423

10. září 2007

Po zkušenostech z prvního období Tojstoráků jsme zásadně změnili strategii. Do nového školního roku jsme šli s tím, že Velkého Tojstoráka dopadneme. První schůzka proběhla v naprostém utajení a vznikl na ní plán na dopadení Velkého Tojstoráka. Také jsme mu napsali dopis jako pozvánku na další schůzku. Zároveň jsme sepsali smlouvu o utajení plánu.

*Ahoj, čau, nazdar, tě pic, zdravíme, hello
Velký Tojstoráku,*

*Srděčně tě zveme na naši schůzku
v pondělí 17.9. Přijď v půl šesté na tradičním
místo našich setkání. Máme pro tebe něco
připraveného, takže se můžeš těšit. My se
taky těšíme.*

Tví Tojstoráci.

Plán byl dokonalý. Nebylo možné, abychom selhali. Všichni, co jsme o Velkém Tojstorákovi něco věděli, jsme chtěli znát odpovědi na všechny ty otázky z dřívější doby. Snad se brzy dovíme pravdu.

17. září 2007

Po plánech na první, tajné schůzce nastal pravý čas na realizaci těchto plánů. Než hodiny ukázaly půl šesté, narychlo jsme si zopakovali náš plán. Každý měl své stanoviště. Obsadili jsme mosty, Orlovnu, prostor za kuželnou, měli jsme zvědy na chodníku a hlavně pár lidí, kteří nalákali Velkého Tojstoráka. Jakmile přišel, divil se, že je nás tu tak málo, ale Jirkovi a ostatním se podařilo ho zabavit na dostatečnou dobu, aby se všechny stanoviště dostaly na správnou pozici. Na povel jsme pak vyběhli a dostali jsme ho tam, kam jsme chtěli, na trávník před Orlovnou. Tam se nám podařilo sundat mu masku. K údivu všech to byla Kača - Kasmína, Jirkova spolužačka a kamarádka nás všech z oddílu Artušovci.

Kača a Velký Tojstorák??? Nechtěli jsme tomu věřit. Proto jsme se začali vyptávat, co to znamená. Kači nezbývalo nic jiného, než nám to objasnit. Dověděli jsme se, že Kača NENÍ Velký Tojstorák. Jak to? I to jsme se dověděli. Kača nám řekla, že Velký Tojstorák opravdu existoval a možná ještě existuje! Ona se o něm dočetla v knize poté, co jsme si o něm říkali ve škole. Tehdy existoval někdo, kdo si říkal Velký Tojstorák a vedl podobný oddíl, jako je ten náš. Když se Kača od Jirky dověděla, že chce založit oddíl, ale nevěděl si vůbec rady, rozhodla se mu pomoci. Začala si hrát na Velkého Tojstoráka a tím pomohla Jirkovi v realizaci jeho snu o vlastním oddílu.

Mnohé se vysvětlilo. Ten pobíhající muž za potokem nebyl vůbec muž.

Schovávala se, abychom na ni nepřišli. Vyřešilo se tím mnohé, ale zároveň vznikla nová záhada. Kde je opravdový Velký Tojstorák? Žije? Ví o nás? Je třeba pátrat dál a zjistit to.

Září - listopad 2007

V průběhu naší tradiční zábavy - boji proti nudě - se Jirka a Kača snažili zjistit více o opravdovém Velkém Tojstorákovi. Vše vyvrcholilo 26. listopadu na schůzce. Tady nám Jirka pustil prezentaci, abychom věděli, jak jejich pátrání putovalo.

Na stopě Velkému Tojstorákovi,

aneb putování za poznáním historie

Část 1. – dopadení FVT

- Po půlroce honění se za Kačou – falešným Velkým Tojstorákem jsme ji dopadli a dověděli se základní věc – 1. stopu dlouhé cesty hledání opravdového VT. Tou informací bylo, že Kača se o VT dověděla z knihy, o které jsme slyšeli ve škole.

Část 2. – zmínka o knize

- Po zpětném pátrání jsme se dověděli, že kniha se jmenuje Olomoucké významné osobnosti 30. let 20. století a že ji nalezneme pouze a jen v největší pražské knihovně. Kniha byla vydána v 90. letech a byla psaná ručně. Proto je jen jeden „výtisk“.
- Vydali jsme se tedy do Prahy.

Část 3. – v knihovně

- Špatná zpráva byla ta, že knihu si bohužel vypůjčil nějaký muž pod přezdívkou Satanův syn. Jeho osobní údaje byly falešné a ani policii se nepodařilo vypátrat tuto osobu.
- Nechtěli jsme to vzdát!!!!

Část 4. – Satanův syn

- Po dlouhém pátrání a hledání jsme překonali i tento problém. Satanův syn byl nalezen na jednom přerovském obřadním místě. Nejprve nám nechtěl nic prozradit, ale nakonec z něho vylezlo, že v jeho víře musí obětovat část historie samotnému Satanovi a on si vybral tuto knihu.

Část 5. - oběť

- Knihu vhodil jako obřadní věc do sopky, neboť právě tam je Satanovi nejbliže. Díky této oběti se stal Satanův syn právoplatným členem jejich sekty.
- Buď již mu to odpuštěno???
- Myslíme si, že NE!!!

Část 6. – na sopce

- V důvěře jsme se vydali na onu zmiňovanou sopku. Cesta byla krutá a nebezpečná, ale nedalo se nic dělat, když jsme chtěli knihu.
- Nyní pár slibovaných fotek ze sopky. Kniha není vyfocena, neboť focení by ji zničilo ještě více, než je, a to jsme ji našli v opravdu katastrofickém stavu.

Pod vrcholem

Kniha na dně kráteru

Těžko sestupný kráter

Nebezpečí ve formě síry

Naše průzkumné přístroje

- Na nich závisely naše životy

Důkaz, že jsme tam byli

Část 7. – návrat knihy

- Knihu jsme po nalezení vložili do speciálního boxu a dovezli zpět do ČR. V Praze nám řekli, že nevědí, jestli se podaří zrestaurovat tuto knihu, ale že se pokusí. Na důkaz poděkování nám věnovali část, která by se nám mohla hodit a kvůli které jsme riskovali vlastní životy.

Část 8. - závěrem

- Ještě než jsme odjeli z Prahy, prozradili nám jednu z Olomoucké pověsti. Údajně se vždy čtrnáct dnů před Vánocemi, to je 10.12., vyskytují na Zemi zvláštní symboly, které by podle pověsti měly souviset s Olomouckou historií.
- Teď je jen a jen na nás, jak s tímto listem z knihy naložíme.

Na následujícím obrázku je text, který jsme přepsali do počítače, abychom ho měli stále po ruce.

Velký Tojstorák

Tato legendární osobnost výchovy mládeže je velice tajemná. Mnoho se o něm neví. Byl velice mlád, když začal pracovat jako vedoucí jednoho místního oddílu. Jeho největší érou byla právě 30. léta, kdy začínal. Tvrdí, se že pak již byl příliš stár na to, aby zaujal mladší chlapce a dívky z okolí.

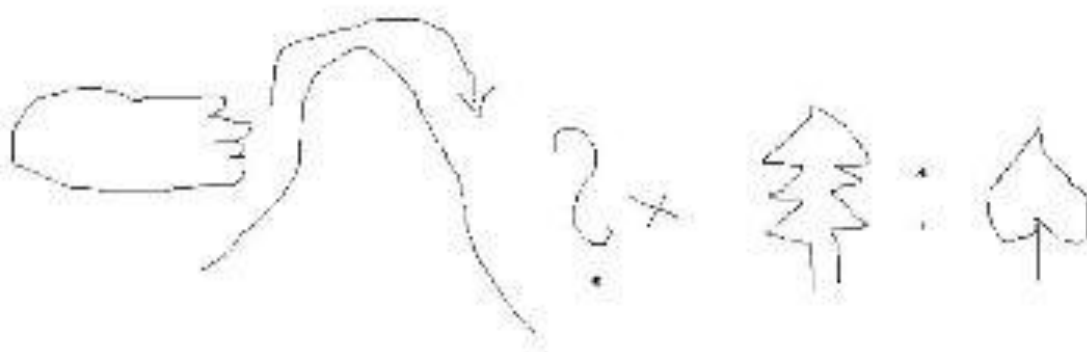
Narodil se v únoru 1911 v lese. Jeho matka nestihla dojít ani domů. O dětství Velkého Tojstoráka se neví vůbec nic, neboť nevíme, jak se tento muž doopravdy jmenoval. Nejvíce o něm víme právě z období 30. let, kdy pořádal pro mládež tábory a vedl jim oddíl. Z dalšího života víme jen to, že jeho přítelkyně pocházela odněkud z Frenštátu nebo z jeho blízkého okolí. Zda-li se vzali, nevíme. Stejně neznáma je i smrt Velkého Tojstoráka. Nemáme o něm zmínky už od 50. let.

A tak nám nezbylo nic než čekat na ono datum 10.12., kdy se měly objevit určité symboly. Doufali jsme, že se nějaký objeví i nám.

10. prosince 2007

Co jsme našli a jak, to je nejlépe zaznamenáno v našich pamětech. Něco je ale i v naší kronice:

Nastal čas vydat se hledat symbol. Plán byl jasný. Obejdeme některá místa v Lichnově, která by mohla být něčím zajímavá, a zkusíme se tam porozhlédnout po symbolech. U kostela jsme nic nenašli. Na betonovém placku za doktorkou taky nic. Napadal nás ještě hřbitov. Se strachem jsme se tedy vydali i tam. Prošli jsme hřbitov, ale nic. Štěstím bylo, že jsme se rozhodli vrátit zadním východem, protože na cestě ze hřbitova jsme se dočkali. Na zemi byl vyobrazen symbol. Vypadal asi tak, jak je dole na obrázku. Chvíli jsme uvažovali, co znamená, ale nic nás nenapadlo, a tak jsme raději symbol překreslili na papír a vzali s sebou do klubovny. Ani tam nám nedošlo, co to může být. Jirka však slíbil, že se zkusí podívat do nějaké chytré knihy a že nám později dá vědět.

Symbol jsme tedy našli. Ale co znamená? Bude z toho něco užitečného pro nás?

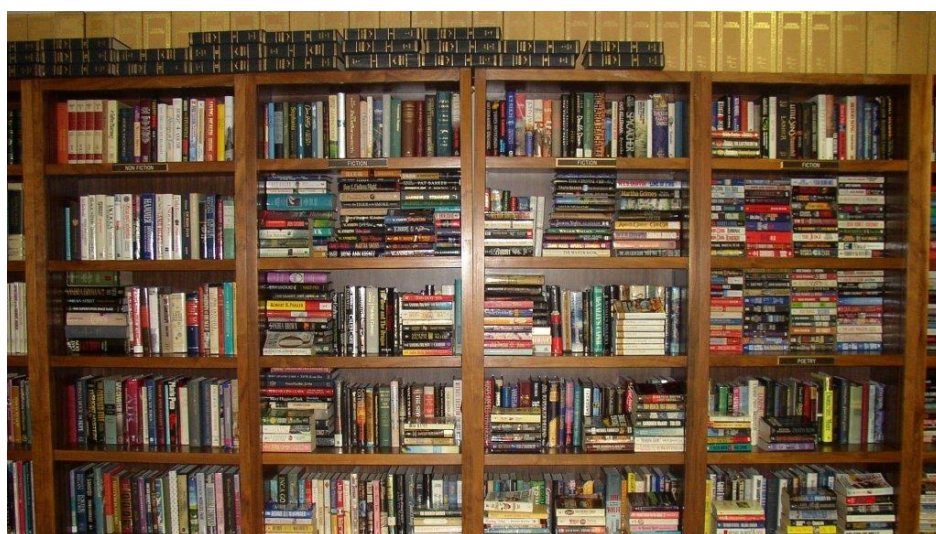
Pomůže nám to najít Velkého Tojstoráka. Doufejme, že Jirka splní, co slíbil a nějaké zprávy brzy donese. Teď musíme jen čekat. Příběh zdaleka nekončí a my jsme čím dál tím více napnuti, jak to dopadne.

21. dubna 2008

Uplynula dlouhá doba a Jirka stále nepřicházel s ničím novým. Co se stalo? Že by nám už osud nechtěl pomoci?

Na schůzce tohoto dne však Jirka konečně něco prozradil. Začal nám vyprávět, jak se mu poslední dobou zdají divné sny. O tom, jak putuje nějakou temnou uličkou plnou knih a najednou jednu z těch knih bere a otvírá ji. V té vidí jeden ze symbolů, který potřebujeme. Než se však stihne dozvědět více, probudí se celý zpocení. Po dlouhém uvažování jsme společnými silami odvodili, že by to mohlo být z nějaké knihovny. Taky nás napadlo, že už jednou v nějaké knihovně byl. Odtud Jirka dovezl list z knihy. V tu chvíli to Jirkovi došlo. Přesně takovou uličku viděl v jedné z olomouckých knihoven. Neváhal ani chvíli a zavolał mamce, aby jej odvezla do Olomouce. To se však Jirkově mámě nelíbilo, ale řekla, že ho odveze alespoň do Frenštátu a tam ať jede vlakem. A tak to i bylo. Jirka nás o pár minut později opustil a jel přímo ze schůzky do Olomouce.

Zase maličký pokrok. Co ale Jirka objeví v Olomouci? Podaří se mu vyluštít symbol? Pomůže nám to nějak v putování za Velkým Tojstorákem? Doufejme...

28. dubna 2008

Jirka se vrátil z Olomouce. Co nám přivezl?

Hnedka na začátku této schůzky nám Jirka prozradil, že to vyluštil. Ovšem k naší smůle nám to nemohl prozradit hned. V knize totiž bylo psáno, že to, co kniha obsahuje, je tajemství a pokud ho někdo vyradí ve velkém měřítku, bude řádně potrestán. Proto nám Jirka řekl, že nám vždy ukáže jen část, a tu další až za určitou dobu později a ještě na jiném místě. A tak jsme během dvouhodinové schůzky obešli kus Lichnova a v časových intervalech nám Jirka ukazoval řešení. Stopa znamenala "jít", kopec se šipkou znamenal "za vrchem", otazník krát znamenal "několik", stromeček znamenal "strom", dvojtečka znamenal "složeno z" a list znamenal "lípa". Dohromady jsme si z toho odvodili, že máme jít na Závrš, tam kde je několik stromů (že by les?) složených z lip (takže asi Lipky). Rychle jsme tam doběhli a chvíli si je prohlíželi. Nic zvláštního jsme bohužel nenašli.

Je něco opravdu skryto v Lipkách? Něco, co jsme nenašli nebo přehlédli?

Zkusíme se tam vrátit a třeba něco objevíme.

5. května 2008

S krompáči, rýči, motykami a hráběmi jsme se vydali opět do Lipek. Snad něco dnes najdeme.

V tento významný den nám Jirka říkal, že se byli s Alešem podívat v Lipkách. Chtěli pro nás nachystat nějaké lanové překážky, když už tam jdeme. A jak tak lozili po stromech, narazili na jeden obrázek. Poté, co jsme vyšli do Lipek, jsme se museli všichni na obrázek podívat. To znamenalo vylézt na strom asi do 6 metrové výšky. Samozřejmě jsme byli zabezpečeni lanem v sedáku. Obrázek nám ale nikomu nic neřekl. Poslední lezl Jirka a po domluvě s námi jsme se shodli, že zkusíme zničit historii a vezmeme si tento obrázek s sebou. Třeba nám k něčemu bude. A měli jsme pravdu. Když ho Jirka hodil na zem, zjistili jsme, že z druhé strany je namalován jakýsi symbol. Tentokrát jsme nemuseli jezdit do Olomouce, abychom ho vyřešili. Bylo tam jasně vyobrazeno, že máme kopat 15 stop na východ od stromu s křížkem. Vše jsme řádně vyměřili a začali kopat. Po chvíli jsme narazili na něco tvrdého. S největší opatrností jsme to vytáhli. Byla to sklenka na zavařování. Opatrně jsme ji otevřeli. Našli jsme v ní nějaké listiny. Začali jsme číst. Byl to Deník Jarmilky Lichnovské a dva dopisy. Jejich obsah jsme přepsali do počítače, takže si ho můžete teď přečíst.

1. zápis v deníku:

V Lichnově dne 10.května 1931

Milý deničku,

Pišu Ti, protože se mi dnes stalo něco neuvěřitelného. Byla jsem na tradičním masopustním průvodu v blízkém městě Frenštát. Na sobě jsem měla masku ježibaby. Probíhala tady soutěž o nejlepší masku. Já vyhrála, a tak mě tělovýchovná jednota poslala do oblastní soutěže, která se konala hned následující týden v Olomouci. Jela jsem tedy. Byla to velká výprava. U vlaku mi mávala celá má rodina.

Cesta se mi zdála nekonečná, ale jakmile jsem se dostala na nádraží, objevil se mi před očima nový svět. Bylo to zvláštní podívat se dále, než jen za kopec naší vsi.

Podle pokynů jsem se vydala směrem ku náměstí. Na cestu jsem se musela dvakrát zeptat, než se mi před očima objevil místní orloj. Uprostřed náměstí stál stánek, kde jsme se měli přihlásit. Učinila jsem tak, a pak jsem čekala na začátek. Při mé dlouhé chvíli jsem pozorovala skupinku asi stejně starých kluků. Jeden se najednou na mne podíval a usmál se. Já mu jeho úsměv opětovala a vtom se odpojil od ostatních a zamiřil ke mně. Trochu jsem znervózněla, ale neměla jsem kam utéci. Přistoupil ke mně a oslovil mne.

Povídali jsme si asi dvacet minut, než sám řekl, že se musí jít chystat do masky. V tu chvíli mi došlo, že rovněž ještě nejsem nastrojená.

Během povídání jsme si vzájemně prozradili odkud jsme, co nás bavi a podobně. Rozloučili jsme se slovy, že se určitě ještě uvidíme.

Při průvodu jsem ale na něj nenarazila. Možná jsme jej nepoznala a asi ani on nepoznal mne. Průvod skončil a přišlo vyhlášení výsledků. Já ani on jsme nic nevyhráli. Převlékla jsem se a pak jsem ještě chvíli čekala na náměstí. Došlo mi, že jsem mu ani neprozradila své jméno a on mi neřekl to své.

Byla jsem smutná, ale nemohla jsem dále čekat. Můj vlak za chvíli odjížděl. Vydala jsem se na nádraží a nastoupila do vlaku. Seděla jsem u okýnka a dívala se na nástupiště. Vlak se pomalu začal rozjíždět. Najednou jsem ho spatřila. Stál na nástupišti. Otevřela jsem okýnko a zavolala jsem na něj. Rozběhl se k mému vagónu a volal: „Jak se jmenuješ?“ Já vytáhla z kapsy papírek a tužku a rychle načmárala svou adresu a jménem. Vlak zrychloval a on už téměř běžel podél něj. Rychle jsem poskládala vlašťovku a hodila ji z okna směrem k němu. Vlak už jel rychle a já viděla, jak se nástupiště zmenšuje. Nevím, jestli vlašťovku chytl nebo ne, ale doufám, že ji našel. Celou cestu jsem přemýšlela a i teď večer na něj musím pořád myslet. Doufám, že napíše.

Tvá Jarmila

1. dopis od Velkého Tojstoráka

V Olomouci dne 10.května 1931

Milá Jarmilko,

Tvou vlaštovku jsem nechytil, ale jakmile vlak odjel, všiml jsem si, že na kolejích leží kus papíru. Přišel jsem k němu bliž a zjistil, že je to Tvá vlaštovka. Vešel jsem tedy do kolejiště a zvedl ji. Po otevření jsem v ní našel Tvou adresu. Jsem moc šťastný, že ji mám. Jakmile jsem přišel domů, začal jsem hned psát tento dopis.

Možná ani netušíš, jak velký dojem jsi na mě udělala. Moc hezky jsme si popovídali, ale rád bych Tě poznal ještě o něco víc.

Teď bych ti chtěl povědět něco o sobě a rád bych, aby se v tvé odpovědi dočetl i něco o Tobě. Je mi 20 let a už od malička mám ten nejlepší vztah k přírodě. Jako kluk jsem jezdil na skautské tábory a v 18 letech si založil vlastní oddíl, ve kterém jsme hráli hry v přírodě. Pokud bylo nepěkné počasí, trávili jsme schůzky v klubovně, kterou jsme si vybudovali. Poslední dvoje prázdniny jsem strávil na letních táborech, které jsem pořádal pro svůj oddíl.

Napadlo mě, že bychom rádi za Tebou přijeli i s oddílem. Byl by to pro nás krásný výlet. Pokud bys mi napsala, jak se k Tobě dostat, moc by nás to potěšilo.

To nejdůležitější jsem Ti snad pověděl, a tak budu končit. Měj se krásně a doufám, že se brzy uvidíme a že se ještě více sblížíme.

Tvůj Velký Tojstorák.

2. zápis v deníku:

Deničku!

On mi napsal!

Podle adresy se jmenuje Jarek. Myslím, že jsem se mu zalíbila. Napsala jsem mu o sobě všechno. Taky o tom, kde bydlím. Napsala jsem mu, jak to doma máme skvělé, jakou máme úžasnou a vzdělanou rodinu. Otec doktor, maminka pracuje pro úřady,... Napsala jsem mu snad vše. Jsem zvědavá, co napíše a jestli poté přijede.

Zatím se měj a já se Ti ozvu!

2. dopis od Velkého Tojstoráka

V Olomouci dne 21.května 1931

Milá Jarmilko,

chtěl jsem to poslat co nejdříve, a tak jen krátce. Objevím se první sobotu po úplňku, někdy v odpoledních hodinách. I s oddílem přespíme někde venku a domů pojedeme v neděli.

Uvidíme se brzy.

Tvůj Velký Tojstorák

PS: Těším se!

3. zápis v deníku:

27.května 1931

Tak přijede!

Deničku, už příští týden v sobotu. Bude tady a já se s ním opět uvidím a znovu si s ním popovídám. Doufám, že se bude líbit i rodičům.

Zatím ahoj a napíšu Ti, jak vše dopadne.

4. zápis v deníku:

7.června 1931

Nemám je ráda! Ti hloupi rodiče! Řekli, že je moc obyčejný na takovou, jaká jsem já. Zakázali mi stýkat se s ním. Nevím, co mám dělat.

...

Už vím! Odjedu za ním a změním si jméno. Bydlí v domě U Pinocchia. Tebe, můj milý Deničku, schovám tak, že tě nikdo nenajde!

Sbohem.

Navždy Tvá Jarmilka.

Z tohoto jsme odvodili, že už jsme velmi blízko Velkému Tojstorákovi. Pojedeme do Olomouce a tam budeme hledat dům U Pinocchia. Snad v něm bude stále Velký Tojstorák. Existuje dům u Pinocchia? Žije ještě Velký Tojstorák? Odpovědi na všechny otázky budeme hledat. Snad úspěšně.

3. června 2008

Tento den nám přišel dopis od jistého muže z Olomouce. Prozradil nám, že nám sjednal schůzku s osobou, která by mohla být Velkým Tojstorákem. Tady je jeho dopis:

V Olomouci dne 2.6.2008

Milí Tojstoráci,

jsem vůdce jednoho skautského oddílu v Olomouci. Když jsem hledal nějaké informace na internetu, narazil jsem na vaše internetové stránky. Moc mě zaujalo, co děláte, a tak jsem si je poměrně podrobně přečetl.

Dočetl jsem se, že hledáte Velkého Tojstoráka a že plánujete na tuto sobotu 7.6. výlet do Olomouce, abyste jej našli. Nevím, zda-li vám pomůžu, ale asi tuším o koho by mohlo jít. Je pravda, že Velký Tojstorák je i pro mě záhadou, ale znám jednu osobu, o které si myslím, že by to mohla být ona. Zkusil jsem se tohoto pána zeptat, zda-li to je on nebo není, ale nechtěl mi konkrétně odpovědět. Prozradil mi však, že se s vámi moc rád sejde a popovídá si s vámi.

Domluvil jsem vám tedy schůzku na tuto sobotu v 10:30 v parku za hradem u Václavského náměstí. Pokud máte zájem, můžete tam vidět osobu, která by mohla být Velkým Tojstorákem.

Držím vám palce.

S pozdravem

Má muž s nečitelným podpisem opravdu správnou stopu? Potkáme na výletě Velkého Tojstoráka? Kéž by!

7. června 2008

V rámci víkendovky „Kde je Velký Tojstorák?“ jsme se vydali na výlet do Olomouce. Vlák měl trochu zpoždění, a tak jsme doufali, že na nás domluvená osoba počká. Tak se i stalo. Už před parkem postával muž, který očividně čekal na nás. Okamžitě nás oslovil. Bohužel jsme se dověděli, že je to pouze Velký pes, přítel Velkého Tojstoráka. O Velkém Tojstorákovi nám hodně prozradil a dokonce nám to i sepsal.

T O J S T O R Á K - to je skautská přezdívka, kterou dostal od svých dětí, které vedl, neboť často užíval slovo: „TO JSTE RÁDI.“

V legendě, kterou znáte je řečeno, že se jmenoval Jarek a také ho tak jmenuje dívka, se kterou se v r.1931 seznámil v Olomouci, když se zde setkali na při oblastní soutěži masopustních masek, kam přijela jako delegátka za Tělovýchovnou jednotu z Lichkova u Nového Jičína.

Jeho jméno, které já znám je však **JAROMÍR** a byl to skutečně zapálený skaut tělem i duší. Narodil se však - ne v lese, jak to traduje legenda, ale narodil se v Olomouci, měl ještě bratra Metoděje a oba skautovali. Oba byli zapálení do tohoto hnutí, které v Olomouci začalo v r.1919 a o kterém nám podává velmi stručný popis knížka vydaná Okresní radou Junáka v Olomouci v r.1994 k 75-tému výročí skautingu na Olomoucku.

Když se s tímto hnutím seznámil započal do oddílu **OSTŘÍ VOŠI**, který si vybudoval skautské zázemí v zahradě, kterou dostali pronajato od městského úřadu a byla situována v prostoru mezi budovou soudu a „červeným kostelem“ německých evangeliků, kde si vybudovali klubovnu a tento prostor byl nazván - zdrobněle - „Ostrůvek“/- viz str.15!/
Později po získání skautských zkušeností s dětmi založil s vědomím tehdejších představitelů skautského hnutí samostatný oddíl, sč o jeho činnosti v knize není nic zaznamenáno, asi ta činnost nebyla tak významná, že se o něm historici nic nedověděli. V té době se dosti často stávalo, že oddíl pro nedostatek činovníků se rozešel a vznikl oddíl nový. On však v hnutí pokračoval a vstoupil špe řečeno - přešel - do oddílu se skautskou výchovou katolickým náboženstvím, který měl číslo 52. a později se změnil na 10. oddíl skautů „**HANÁCI**“, který měl klubovnu v prostoru pod dómem. /viz str. 32-33/.

Pro běžný život se však musel také připravit a studoval strojařinu s maturitou a později pracoval v civilním zaměstnání jako konstruktér obráběcích strojů a přípravků, když později si doolnil vzdělání dálkovým studiem na technice v Brně.

Později však také měl jako koníčka - sborový zpěv a sám se vyžíval v akademickém sdružení „**Moravan**“, kde zpíval i se svým bratrem.

Dívku Jermilu si nevezal, ale oženil se s Dagmarou Komárkovou, měli dceru Marii, která si později vzala Dosoudilová a zemřel v r.1996 pochován je na ústředním hřbitově v Olomouci.

Částečně zklamaní z pravdy a částečně nadšení z nových zpráv jsme se vydali zpět domů. Život je krutý.

16. června 2008

Konala se poslední schůzka letošního roku. Čekali jsme mega párty, ale ještě než začala, ukázal nám Jirka dopis, který přišel. Měl ho ještě zavřený a chtěl ho otevřít společně s ostatními. Tak se i stalo.

V Olomouci dne 12.června 2008

Míli Tojstoráci,

jmenuji se Marie Dosoudilová. Můj otec, Karel Berka, mně prozradil, že byl v sobotu 7.6. na setkání s jakýmsi oddílem. Vypytávala jsem se ho, co všechno vám řekl a poté jsem si zjistila něco o vás. Myslím, že mám pro vás moc zajímavé informace.

Bystřejším z vás, kteří byli na setkání v Olomouci, už to možná došlo. Bylo vám řečeno, že Marie Dosoudilová, tedy já, je dcera Velkého Tojstoráka. A taky že jsem. Proč tedy nahore píšu, že jsem dcerou Karla Berky? Protože je to taky pravda. Ne – nemám dva otce. Karel Berka, nebo chcete-li Velký pes, je Velký Tojstorák. Na vašem výletě do Olomouce, kde jste hledali tuto legendární osobu, jste se dověděli, že Velký Tojstorák umřel a jeli jste domů asi zklamáni. Jenže to jste nevěděli, že jste s Velkým Tojstorákem opravdu hovořili a našli jej.

Můj bratr, který vám psal dopis o tom, že asi ví, kdo by mohl být Velký Tojstorák, nezná tajemství, které vám nyní prozradím. Něco tušil, a proto vám napsal s domněnkou, že by to mohlo vyjit, ale nedopadlo to tak, jak podle něj mělo. Teď už ale k opravdovým faktům.

Viceméně vše, co vám Velký pes říkal, je pravda. Až na jedno. Velký Tojstorák neumřel v roce 1996 na infarkt. Infarkt sice měl, ale přežil jej. Nyni vám povím celou historii Velkého Tojstoráka až do doby, kdy jste ho potkali jako Karla Berku.

Velký Tojstorák se narodil 14. února 1911 v Olomouci. Jako dítě navštěvoval skautský oddíl a jakmile dospěl, založil si vlastní oddíl, kde pracoval s dětmi, jezdil s nimi na tábory apod. Jeho činnost skončila rokem 1938, kdy začala válka. V té době odjel Velký Tojstorák, ještě jako Jaromír, do Ameriky. Tehdy se rozešel i s dívkou Jarmilou.

Když se po válce chtěl Jarek vrátit domů, zjistil, že jeho jméno figuruje na seznamu, kterému se mezi lidmi říkalo „Seznam dobrých lidí“. Tento seznam obsahoval jména těch, kteří sice dělali dobrou věc, ale údajně byli nebezpeční pro společnost a měli být zavřeni. Proto se Jarek nechal v Americe přejmenovat na Karla Berku a pod tímto jménem se vrátil zpět do republiky, začal pracovat a v dobách, kdy to bylo alespoň trochu možné, se věnoval skautingu. Na svou minulost musel zapomenout. Na to, jak býval Velkým Tojstorákem, jak vedl oddíl vlastní rukou, na vše, co se mu tolik líbilo. Jeho historii nikdo neznal, protože o ni nikde nemluvil a když se po letech v Americe vrátil zpět do Olomouce, byl to vzhledově nový člověk a nikdo jej nepoznal. Jeho historii neznala ani jeho žena Dagmar, se kterou se později seznámil.

Možná se už teď ptáte, jak já to všechno vím? Odpověď je jednoduchá. Můj otec mi před spaním často vykládal příběh o muži, který se přezdíval Velký Tojstorák. Ze mluví o sobě, mně došlo v roce 1996. Po infarktu ležel můj otec dlouho v nemocnici a když se probudil, přel částěčnou zřátou paměti. Pamatoval si jen to, co bylo před rokem 1938. Já to později zkoumala a od různých lidí jsem se dověděla, že někdo takový existoval. Nikomu jsem však neprozradila, že Velký Tojstorák ještě žije. To co bylo po roce 1938 už o sobě otec vi jen z vyprávění nebo z toho, na co si později vzpomněl.

Zkoušela jsem se s tatínkem bavit o Velkém Tojstorákovi, ale nikdy o něm nechtěl mluvit v první osobě. Dodnes si nechce připustit, že to byl právě on, kdo byl ve své době nejúspěšnějším vůdcem oddílu.

Velkou záhadou je i to, proč o tom nikomu neřekl a proč o sobě vyprávěl právě mi a ne například mému bratru. Vysvětluji si to tak, že mě měl vždycky trošičku víc rád. Překvapilo mě, že souhlasil se schůzkou s vámi a že vám o něm vyprávěl. Sice to pro vás nebyl on, ale i tak vám řekl informace, které zná jen on, já a teď i vy. Asi ve vás viděl nadějnou mládež a trochu se vrátil do svého mládí.

Velký Tojstorák tedy žije a vy víte, jak vypadá a kdo to je. Já vám přeji spoustu úspěchů a mrzí mě, že to s vašim výletem dopadlo takto, ale snad vám celá pravda bude dostačující náhradou. Hodně štěstí!

Marie Dosoudilová,
dcera Velké Tojstoráka a Velkého psa

PS: Použijte vaše heslo: „NIC NENÍ NEMOŽNÉ!“

Tyto informace nás šokovaly a nesmírně potěšily. Velkého Tojstoráka jsme tedy viděli a dokonce jsme si s ním i povídali. Náš sen se splnil.